

med os andre til at gaa ud og tage fat paa de Sogneraad og Kommunalbestyrelser, som ere sene i Vendingen, men vil det ærede Medlem det, forsikrer jeg ham, at der vil ikke være et eneste Sogneraad i vort Land, uden at det giver Dyrtidstillæg.

J. Nielsen: Ja, men Herregud, naar det ærede Medlem har saa god Tro til Sogneraadene, saa har han jo ikke noget at angribe dem for. Bliv saa salig ved den Tro!

Sabroe: Jeg har ikke angrebet Sogneraadene. Jeg har tværtimod udtalt min Tillid til dem og min Tro til, at Sogneraadene i al Almindelighed eller omtrent alle Sogneraad, netop fordi den demokratiske Presse betyder saa overordentlig meget, og fordi de Angreb, der fremkomme her i Salen, have saa overordentlig megen Betydning, ville skride til at give Lærerne det Dyrtidstillæg, de trænge til.

J. Nielsen: Jeg gentager, at denne Tillid og denne Tro er splinterny for det ærede Medlem. (*Sabroe:* Ja, men den er god!) Ja.

K. M. Klausen: Vi have nu hørt to af Lærernes Standsfæller her i Tinget udtale sig om det af Mindretallet rejste Spørgsmaal, og det er muligt, at de andre Lærere, som sidde her i Tinget, ogsaa ville tage Ordet. Jeg vilde finde det rimeligt, om de gjorde det. Det ærede Medlem for Kellerup (Jensen-Knudstrup) mente at kunne tale paa Lærernes Vegne eller i alt Fald, som han sagde, paa de „forstandigste“ Læreres Vegne. Jeg tror ikke, han har nogen som helst Ret til at fremsætte denne Paastand. Han er nødt til her at tale paa sine egne Vegne, og han kan ikke paaberaabe sig, at han har Lærerstandens bag sig. Det ærede Medlem siger, at han mødte tidligst frem med denne Sag, idet han kom frem med den i en Forespørgsel allerede i Efteraaret. Ja, det er sandt, men denne Forespørgsel havde i høj Grad Karakteren af bestilt Arbejde. Under Behandlingen af en helt anden Sag stod det ærede op Medlem og rettede dette Spørgsmaal til Ministeren, og Ministeren var straks parat til at svare og gav et saadant Svar, at det ærede Medlem stod op og bukkede og takkede saa mange Gange for Svaret.

Det ærede Medlem for Kellerup siger nu, at da han havde faaet dette Svar af

Ministeren, slog han sig til Ro, men den Ro, der faldt over det ærede Medlem, faldt ikke over den danske Lærerstand, den slog sig netop ikke til Ro, den fandt det ikke rigtigt at lægge Hænderne i Skødet, men den satte sig i Bevægelse og indsendte et Andragende til Ministeren om at faa en almindelig Lønningsreform. Det skete før Jul i Slutningen af forrige Aar. Da de ikke kunde faa noget bestemt Svar herpaa, og da Tiden gik, og Sagen ikke kunde komme frem i denne Rigsdags-samling, toge de fat paa en anden Maade. De sagde: Naar vi ikke kunne faa en almindelig Lønningslov gennemført i denne Rigsdags-samling, bør vi sætte al Kraft ind paa at faa gennemført et Dyrtidstillæg. Det er dette Andragende, som foreligger fra Lærerstandens Side. Jeg er sikker paa, at det ærede Medlem for Kellerup, naar han nu fraraader at give Lærerne et Dyrtidstillæg, ingen Ret har til her at tale paa Lærernes Vegne, og han gør det saa sikkert heller ikke. Lærerne ville være imod og fordømme det Standpunkt, det ærede Medlem for Kellerup har indtaget.

Jeg skal derefter vende mig til det ærede Medlem for Skjoldelev (J. Nielsen). Han sagde, at naar han ikke hidtil har taget Ordet, er det, fordi han erkender Sandheden af det gamle Ord, at Tale er Sølv og Tavshed er Guld, og at han desuden havde tiet af en Slags Medlidenhed med mig. Han syntes, jeg havde haft nok at gøre med at klare mig overfor Ordføreren og Ministeren, og saa nænnede han ikke at skaffe mig yderligere Arbejde, at sætte mig i større Vanskeligheder, han vilde skaane mig. Jeg takker ham, fordi han nærer saa venlige Følelser for mig, og jeg synes, at de Udtalelser, han kom med, vare den stærkeste og bedste Anbefaling for vort Forslag, som vi kunde ønske os. Han sagde bl. a: Embederne ere alt for smaa. Deri har han fuldstændig Ret, at de Lønninger, som bydes ude paa Landet, ere i mange Tilfælde ikke en Gang saa høje som den Løn, man maa give en Tjenestekar, at Bønderne ikke kunne faa en Tjenestekar for den Pris, som de nu byde den Mand, der skal være Lærer for deres Børn. Altsaa, det ærede Medlem for Skjoldelev har fuldstændig Ret i, at Embederne ere alt for smaa, det er gennemgaaende for dem alle sammen, det ere alle enige om. Men saa skulde vi ogsaa se at gøre noget for de Folk, som sidde og sulte i de Embeder. Det er det mærkelige ved det ærede Medlem, at naar han erkender, at Embederne ere for smaa, at Lærerne